

ты-тѣ си. Но тойзи писарь бѣше, за злѣ честь, лошѣ чловѣкъ, и не само не радеше за ползѣ на господина си, но още го крадеше и, подѣ негово имя, крадеше и отъ другы. Истина е, че и тойзи злодѣй не видѣ добро въ цѣлый си животъ; зачтото чловѣцы-тѣ познахѣ, че той краде и измамва господина си, та никой вече не искаше да има съ него никакво сношеніе; но чрѣзъ него толкова осиромаша несчастный ми пріятель, въ пѣрвы-тѣ четыри години на болестъ-тѣ си, чтото ся видѣ въ нуждѣ да испродаде мало-по-мало всичкѣ-тѣ си стокѣ, и найпослѣ да махне и търговіѣ-тѣ. Ако бѣ заблѣжилъ поотнапрѣдъ измамѣ-тѣ на писаря си, и ако, въ продълженіе-то на болестъ-тѣ, негова-та супруга обръщаше вниманіе на всичко, что ставаше въ къщи, то зло-то не щеше да опре до тамо. Но, за злѣ честь, той бѣ ся увѣрилъ на тойзи злодѣй, безъ да го испита понапрѣдъ, а болестъ-та му не позволяваше да гледа самъ дѣла-та си; пакъ жена му бѣ нерадива.

Состояніе-то му отводеше отъ день на день по-на зло. Лѣкаря-тѣ, чловѣкъ милостивъ, го посѣщаваше бесплатно; той положи голѣмы трудове да го излѣчи, но напраздно. Откакъ страда тойзи несчастный болникъ още еднѣ годинѣ, умрѣ, и умрѣ бѣденъ и окаяненъ. Но знаете ли, какъ добы